

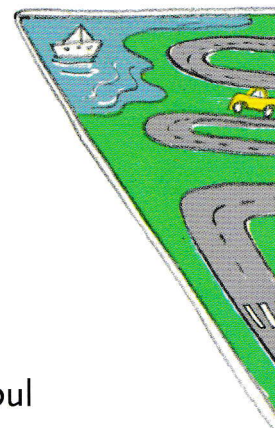
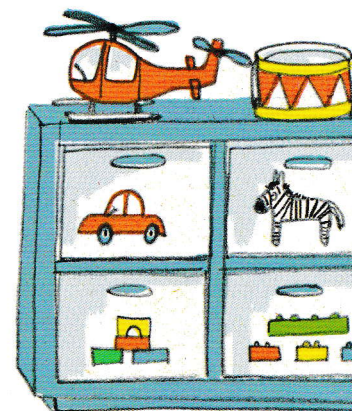
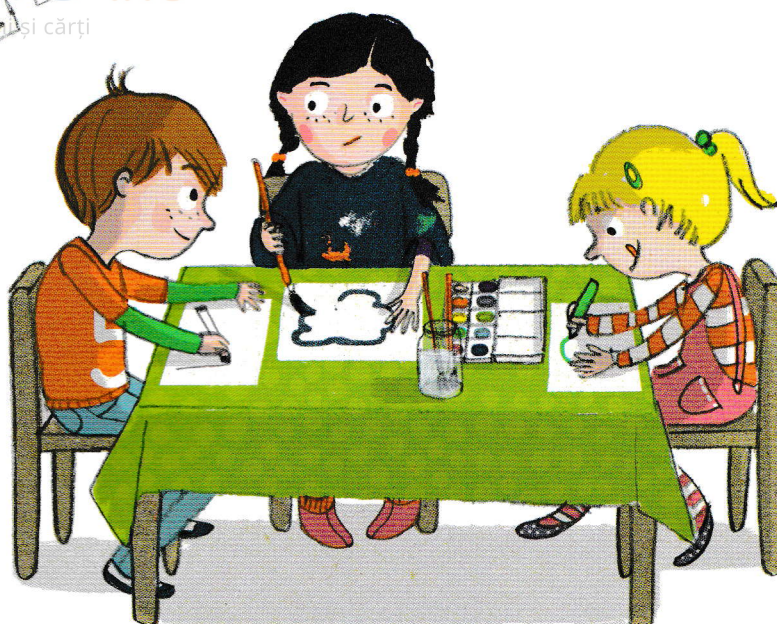
PRIETENUL MEU, NORUL

traducere de Marilena Iovu

Ziua în care mi-a căzut norul în cap a fost una foarte specială. În definitiv, nu ți se întâmplă prea des să te pomenești cu un nor care îți cade în cap! Poate crezi că s-a izbit de capul meu și a făcut „Buum“. Dar, de fapt, a făcut doar „PUUUUFFFF“ și a devenit ca o ceață. Am pus norul în gentuța de grădiniță și l-am luat cu mine.

La grădiniță n-am arătat norul nimănui. Nici măcar lui Anton, deși el este prietenul meu. Am stat toată ziua cu gândul la nor și voiam să treacă timpul mai repede. La un moment dat, chiar m-am furișat până la cuier și m-am uitat în gentuță. Norul stătea într-un colț și dormea.

Ajunsă acasă, am scos imediat norul din gentuță. Era moleșit și nu arăta bine deloc. A trebuit să-i pun termometrul, așa cum face mama cu mine atunci când nu mă simt bine.

Așa, ia să-i pun eu norului termometrul... dar unde? Sub braț? În gură? În funduleț? Până la urmă i l-am pus drept în mijloc. Dar nu avea febră.

Apoi i-am făcut norului un ceai. L-am turnat chiar în nor, dar s-a scurs tot pe covor. Frumoasă ispravă, ce să zic?!

Am așezat norișorul în pat și l-am mângâiat...
pe obraz?... pe mână?... pe spate?
Ei bine, l-am mângâiat peste tot, așa cum face
tata mereu cu mine când sunt bolnăvicioară.
Și i-am spus cu vocea îngroșată, ca a lui tata:
– O să te faci bine în curând!
Apoi m-am cuibărit lângă el.

